

На живо

Жорж облиза лакомо последните капки кръв по устните си и пусна изстиващото женско тяло да падне свободно край него. Обходи с език единия от вампирските си зъби и доосмука остатъците от „вечерята“ си, заседнала между останалите. След това с въздишка на задоволство се плъосна на фотьойла и пусна телевизора. Гледаше му се нещо „лекичко“, затова реши да потърси вдъхновение за нова „кулинарна рецепта“ и си пусна един от чалга-каналите. С годините си бе изградил навици на виден гастроним, обичащ хубавата и вкусна „храна“, но едно нещо все още му убягваше: защо ще отделиш толкова време и пари за силиконова украса, която е повече от отвратителна на вкус?!

И все пак, задгробният живот в 21-ви век беше... СТРАХОТЕН! И как да не бе щастлив?! Хората вече не ядяха толкова чесън, младите скитосваха пияни напред-назад през нощта, храбро облещили пулсиращи вени, сякаш чакащи нечие захапване, а жените... ооо, жените! Благодарение на Холивуд и някакви второразредни романтични романчета, жените бяха започнали да боготворят всеки, който се доближаваше до тяхната идея за вампирска външност. Вече дори не му се налагаше да прикрива бледата си кожа и непоносимостта си към слънцето, за да ги примамва. Те буквално не го оставяха на мира. Бяха си втъпили, че е някакъв нещастен, криворазбран добряк, случайно натъкнал се на безсмъртие, и безотказно се опитваха да го изтръгнат от това, което заучено разпознаваха като „екзистенциална самота“. Като изключим досадното им бърборене, беше му приятно да изненадва куп девственици, като вместо дългочаканата нежна целувка по шията им даряваше... два смъртоносно остри зъба. И ако случайно вампиро-ентузиастките не му стигнеха, по-малообразованите, които явно не бяха чели и гледали вампирски истории, вървяха по-евтино и от през Средновековието. Преди няколко месеца Жорж сериозно бе започнал да се притеснява, че ще наддаде на килограми с тези нестихващи плътски пиршества, които като че го привикваха от всеки ъгъл на големия град.

Той притвори очи и се отпусна в мекото кресло. Ммм, това се казваше блажено безсмъртие! С нежелание в съзнанието му изплуваха части от нетолкова щастливото му минало, времето, когато беше просто Георги и най-кървавото му пиршество включваше заколването на прасето по Коледа. Тогава почти с погнуса ръгаше животното в гърлото, докато спре да мърда, а след това бързаше да изтрие спомена с много вино и кървавица. После обаче някой му бе подшушнал нещо за забавленията в Румъния, обещал му бе необикновена сила над простосмъртните и, подтикван от ентузиазма, любопитството и грандоманията на младостта си, той не бе загубил и минута в колебание преди да тръгне. Останалото... беше една клиширана история. На тогавашните вампири спешно им трябваша „съмишленици“ и набързо го бяха отгървали от жалкия му животец, за да му вдъхнат безсмъртие. След няколко години, когато се завърна от Трансилвания, забеляза с отегчение колко бяха остаряли всичките му близки и познати. Гледаха го странно, избягваха го и това го дразнеше. Затова просто ги изяде. И започна да пътува.

Но това всичко беше вече в миналото. Сега се беше установил в София. Харесваше му да живее само и единствено в настоящето. Това бе способност, първоначално принадлежаща единствено на неговия вид, която явно с времето бе проникнала в съзнанието на 21-ви век и днес задължаваше всички на безхаберно, безперспективно и морално неамбициозно съществуване. За вампирите няма рай и ад, но реалността определено се доближаваше до представата на Жорж за Едем.

С натежаващата дрямка и приближаващото утро, безсмъртният се замисли дали не беше време да се отправя към ковчега си. Точно тогава някакъв невероятен трясък го измъкна от предсънния му унес. И докато се усети...

- Ха, така! Падна ли ми сега! – натъртените, гръмко произнесени думи и острият кол, забит в негуптящото му сърце накараха Жорж да опули очи и да изреве в нечовешки болки.

Докато се гърчеше неистово в главата му се блъскаха редица въпроси: какво, по дяволите ставаше?! Какво значеше всичко това?! Кой беше този нагъл брадат, набит индивид, който се осмеляваше да... го убива?!

- Ще смучите кръвчицата на народа, ще смучите, а? – наглият, брадат, набит индивид заби кола още по-надълбоко, което накара Жорж да повърне току-що погълнатата прясна кръв – Сега не си толкова оперен, а?... Т'ва снима ли го, вижда ли се?

Чак тогава Жорж забеляза, че освен убиеца му, в стаята бяха нахлули още куп журналисти с камери и едно сравнително ниско, костюмирано, очилато човече, което водеше записки. Те вкупом се надпреварваха да отразяват последните му глътки въздух и триумфа на нападателя му, който, между впрочем, не спираше:

- Снимате ли? Снимайте, снимайте... кой знае какви заглавия ще изпишете пак утре, поне да имате снимки, че да не лъжете само хората. Аз знам кой ви плаща да ги пишете вашите глупости, ама айде... Мен ме интересува работата да е добре свършена, и да се вижда, не ме интересува кой какво е казал после.

Журналистите се надпреварваха да извикват въпросите си към надвесилият се победоносно над него човек, но на Жорж вече му причерняваше пред очите. Чу репортерите на БТВ, които твърдяха пред камерите си, че предават „на живо” от мястото на новината и вътрешно се изсмя на иронията в думите им. Усещаше как цялото му същество изтръпва предсмъртно и този път беше по-ужасно от предишния, защото нямаше обещание за възкресение. В последните си моменти на съзнание усети как убиецът му оставя кола и с напориста крачка се отдалечава от него, бършейки си окървавените ръце с кърпичка:

- Е, Дянков, видяхте ли как се върши работа? Да пратите някой да разчисти... А да, и да спрат тези измишльотини с отрицателния естествен прираст в държавата. Усещам, че скоро смъртността ще намалее значително. Но съкращенията в бюджета на гробарите продължават!